ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 6 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Το Finanzgericht του Αμβούργου υπέβαλε στο Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ για έκδοση προδικαστικής απόφασης τα ακόλουθα ερωτήματα:

1. Είναι άκυρο το άρθρο 1, στοιχείο α, του κανονισμού (ΕΟΚ) της Επιτροπής 2272/78 (ΟJ L 275 της 30. 9. 1978, σ. 28) και έξι άλλων κανονισμών που στη συνέχεια τον αντικατέστησαν, ενόψει του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) του Συμβουλίου 2682/72 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/008, σ. 196), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ) του Συμβουλίου 707/78 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/020, σ. 196), καθόσο προβλέπει για τις εξαγωγές μαννιτόλης και σορβιτόλης των διακρίσεων 29.04 Γ ΙΙ και ΙΙΙ και 38.19 Τ του κοινού δασμολογίου, για τα οποία δεν χορηγείται επιστροφή λόγω παραγωγής, την εφαρμογή των ποσοστών επιστροφής λόγω εξαγωγής βάσει του πίνακα Ι, αντί του πίνακα ΙΙ των παραρτημάτων των ανωτέρω κανονισμών περί ποσοστών επιστροφής;

2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

   Ποιες είναι οι έννομες συνέπειες της ακυρότητας των ανωτέρω κανονισμών;

Το νομοθετικό πλαίσιο, στο οποίο εντάσσονται τα ερωτήματα αυτά σκιαγραφείται ως εξής:

α) Ο κανονισμός 1009/67, της 18ης Δεκεμβρίου 1967 (ΟJ L 308 της 18. 12. 1967, σ. 1) προέβλεπε κοινή οργάνωση αγοράς για τη ζάχαρη και καθόριζε τα προϊόντα που περιλαμβάνονταν σ' αυτή. Σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 6, χορηγούνταν επιστροφές λόγω παραγωγής για τα προϊόντα που χρησιμοποιούνταν στην παραγωγή ορισμένων προϊόντων της χημικής βιομηχανίας. Επιστροφές λόγω εξαγωγής μπορούν να χορηγούνται στα προϊόντα αυτά, αν εξάγονται στη φυσική τους κατάσταση ή υπό μορφή εμπορευμάτων που απαριθμούνται στο παράρτημα του κανονισμού, όπως τροποποιήθηκε στη συνέχεια από τον κανονισμό 2100/68 της 20ής Δεκεμβρίου 1968 (ΟJ L 309 της 24. 12. 1968, σ. 4). Το Συμβούλιο έπρεπε να θεσπίσει τους γενικούς κανόνες για τη χορήγηση επιστροφών και για τον καθορισμό του ύψους τους (άρθρο 17).

β) Οι κανόνες αυτοί θεσπίστηκαν με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2682/72 του Συμβουλίου λαμβάνοντας υπόψη, μεταξύ άλλων, τα εμπορεύματα που απαριθμούνται στο προαναφερόμενο παράρτημα. Το άρθρο 4, παράγραφος 3, προέβλεπε ότι: «για τον καθορισμό του συντελεστή επιδοτήσεως λαμβάνονται υπόψη, κατά περίπτωση, οι επιστροφές κατά την παραγωγή ... που ισχύουν για τα προϊόντα βάσεως ή τα εξομοιούμενα προϊόντα σε όλα τα κράτη μέλη, κατά τις διατάξεις του κανονισμού περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον εν λόγω τομέα».

γ) Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3330/74 της 19ης Δεκεμβρίου 1974 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/011. σ. 134) κατάγησε τον κανονισμό 1009/67/ΕΟΚ και θέσπισε νέες διατάξεις για

1 — Μετάφραση από τα αγγλικά.

την κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα της ζάχαρης. Το άρθρο 9 επιτρέπει (αλλά δεν υποχρεώνει) τη χορήγηση επιστροφών λόγω παραγωγής για συγκεκριμένα προϊόντα που χρησιμοποιούνται για την παρασκευή ορισμένων προϊόντων της χημικής βιομηχανίας και το άρθρο 19 προβλέπει ότι είναι δυνατόν να χορηγηθούν επιστροφές λόγω εξαγωγής για τα προϊόντα που αναφέρονται στον προϊσχύσαντα κανονισμό και ιδίως γι' αυτά που αναφέρονται στο παράρτημα. Το παράρτημα αυτό τροποποιήθηκε με τη σειρά του από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 705/78 του Συμβουλίου, της 4ης Απριλίου 1978 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/011, σ. 134) στον οποίο απαριθμούνται οι πολυαλκοόλες της διάκρισης 29.04 Γ II μαννιτόλη, Γ III σορβιτόλη και 38.19 Τ σορβιτόλη, η οποία δεν υπάγεται στην διάκριση 29.04 Γ III. Ο κανονισμός 2682/72 εξακολούθησε να ισχύει και μετά τη θέση σε ισχύ του κανονισμού 3330/74.

δ) Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1400/78 του Συμβουλίου, της 20ής Ιουνίου 1978 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/021, σ. 194) προέβλεπε τη χορήγηση επιστροφής λόγω παραγωγής για τα προϊόντα που απαριθμούνται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 3330/74 και για τα σιρόπια σακχαρόζης της διάκρισης ex 17.02 Δ II του κοινού δασμολογίου, «που χρησιμοποιούνται στην παρασκευή ορισμένων προϊόντων της χημικής βιομηχανίας, τα οποία απαριθμούνται στο παράρτημα». Στο παράρτημα αναφέρονται, μεταξύ άλλων, οι διακρίσεις 29.04 Γ II και III (μαννιτόλη και σορβιτόλη) και 38.19 Τ (άλλα είδη σορβιτόλης).

ε) Οι επτά κανονισμοί της Επιτροπής που αναφέρονται στο πρώτο από τα υποβληθέντα ερωτήματα, καθόρισαν τους εφαρμοζόμενους από 1ης Οκτωβρίου 1978 συντελεστές των επιστροφών λόγω εξαγωγής (που ίσχυσαν μέχρι την 30ή Ιουνίου 1980) για τα «προϊόντα βάσεως που συμπεριλαμβάνονται στο παράρτημα Α του κανονισμού (ΕΟΚ) 2682/72, απαριθμούνται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3330/74, και εξάγονται υπό μορφή εμπορευμάτων που απαριθμούνται στο παράρτημα Ι του κανονισμού (ΕΟΚ) 3330/74». Στον πίνακα Ι προβλέπεται χαμηλότερος συντελεστής για τα ίδια αυτά εμπορεύματα, εφόσον αναφέρονται στο παράρτημα του κανονισμού (ΕΟΚ) 1400/78 και στον πίνακα ΙΙ προβλέπεται υψηλότερος συντελεστής για τα εμπορεύματα που δεν περιλαμβάνονται στον πίνακα Ι. Καθένας από τους εν λόγω κανονισμούς της Επιτροπής αναφέρει το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2682/72 (το οποίο αναφέρει ότι για τον καθορισμό του ύψους επιδοτήσεων λόγω εξαγωγής λαμβάνονται υπόψη, κατά περίπτωση, οι επιστροφές που ισχύουν σε όλα τα κράτη μέλη που αναφέρονται). Μολονότι στους κανονισμούς δεν χρησιμοποιείται η ίδια διατύπωση, είναι προφανές ότι υπήρχε η πρόθεση να ληφθούν υπόψη, κατά τον καθορισμό του συντελεστή των επιστροφών λόγω εξαγωγής, οι ισχύουσες επιστροφές λόγω παραγωγής, ώστε στην περίπτωση που ήταν «εφαρμοστέα» επιστροφή λόγω παραγωγής, έπρεπε να μειωθεί η επιστροφή λόγω εξαγωγής.

στ) Από την 1η Ιουλίου 1980 ο χαμηλότερος συντελεστής εφαρμοζόταν μόνο σε εμπορεύματα «που περιλαμβάνονται στο παράρτημα του κανονισμού (ΕΟΚ) 1400/78 και για τα οποία έχει χορηγηθεί επιστροφή λόγω παραγωγής».

Η Merck, γερμανική επιχείρηση, αρχικά παρήγαγε μαννιτόλη και σορβιτόλη από ζάχαρη σε κρυσταλλική μορφή, την οποία

μετέτρεπε σε διάλυμα ιμβερτοποιημένης ζάχαρης, που την υπέβαλλε σε υδρογόνωση για να παραχθεί η μαννιτόλη και η σορβιτόλη σε παρτίδες, και μέχρι το Σεπτέμβριο 1974 ελάμβανε την επιστροφή λόγω παραγωγής και επιστροφή λόγω εξαγωγής με μειωμένο συντελεστή. Από το χρονικό αυτό σημείο και μέχρι το 1978 προφανώς δεν της χορηγήθηκαν επιστροφές λόγω παραγωγής. Εν τω μεταξύ, το 1976, η Merck άρχισε να αγοράζει διάλυμα ιμβερτοποιημένης ζάχαρης από τρίτους και για να παρασκευάσει τη μαννιτόλη και τη σορβιτόλη προέβαινε η ίδια στην υδρογόνωση βάσει ενός συστήματος συνεχούς παραγωγής.

Οι γερμανικές αρχές θεώρησαν ότι το διάλυμα ιμβερτοποιημένης ζάχαρης δεν αποτελούσε προϊόν που αναφερόταν στο άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού 3330/74 ή σιρόπι σακχαρόζης που αναφερόταν στο άρθρο 1 του κανονισμού 1400/78, επειδή συνίστατο βασικά από γλυκόζη, φρουκτόζη και νερό. Συνεπώς, δεν χορηγείτο γι' αυτό επιστροφή λόγω παραγωγής. Όπως φαίνεται, η Merck δεν αμφισβήτησε την άποψη αυτή, ούτε η Επιτροπή.

Οι γερμανικές αρχές αποφάσισαν επίσης ότι, επειδή η μαννιτόλη και η σορβιτόλη αναφέρονταν στο παράρτημα του κανονισμού 1400/78, εφαρμοστέος ήταν ο μειωμένος συντελεστής της επιστροφής λόγω εξαγωγής.

Η Merck αμφισβητεί την άποψη αυτή βάσει του ότι οι κανονισμοί που καθορίζουν το συντελεστή πρέπει να ερμηνευτούν υπό την έννοια ότι αποκλείουν την εφαρμογή υψηλότερου συντελεστή μόνο στα προϊόντα για τα οποία πράγματι χορηγήθηκε επιστροφή λόγω παραγωγής ή, αν αυτή δεν είναι η σωστή ερμηνεία, βάσει του ότι οι κανονισμοί είναι άκυροι, καθόσον η Επιτροπή δεν ενήργησε σύμφωνα με το σαφή στόχο του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 2682/72 του Συμβουλίου, ότι δηλαδή η δυνατότητα εφαρμογής των επιστροφών λόγω παραγωγής πρέπει να λαμβάνεται υπόψη κατά τον καθορισμό των επιστροφών λόγω εξαγωγής, πράγμα που δεν φαίνεται να συνέβη.

Το κυριότερο επιχείρημα της Επιτροπής είναι ότι η θέσπιση συστήματος που δεν συνεπάγεται ελέγχους για το αν πράγματι ζητήθηκαν επιστροφές λόγω παραγωγής, εξυπηρετεί ακριβώς το συμφέρον της αποτελεσματικής και απλουστευμένης διοικητικής διαδικασίας. Δικαιολογημένα θεώρησε ότι η μαννιτόλη και η σορβιτόλη προέρχονταν μόνο από προϊόντα του παραρτήματος Α του κανονισμού 2682/72 που απαριθμούνται στο άρθρο 1 του κανονισμού 3330/74. Το γεγονός ότι η μαννιτόλη και η σορβιτόλη αναφέρονταν στο παράρτημα του κανονισμού 1400/78 δίνει λύση στο ζήτημα αυτό. Σε εύλογο χρονικό διάστημα, αφότου έλαβε γνώση ότι η Merck μετέβαλε τη μέθοδο παραγωγής, η Επιτροπή τροποποίησε τον κανονισμό από την 1η Ιουλίου 1980.

Το παραπέμπον δικαστήριο ερωτά αν οι επτά κανονισμοί είναι άκυροι. Το ερώτημά του αυτό, όμως, στηρίζεται στην άποψη ότι η ερμηνεία των εν λόγω κανονισμών και του κανονισμού 1400/78, όπως έγινε από τις αρχές, είναι ορθή, δηλαδή ότι εφαρμόζεται ο χαμηλότερος συντελεστής, επειδή η μαννιτόλη και η σορβιτόλη αναφέρονταν στο παράρτημα του κανονισμού 1400/78.

Συνεπώς, πριν εξεταστεί το θέμα του κύρους, πρέπει πρώτα να εξεταστεί αν η ερμηνεία αυτή είναι ορθή.

Τα εν λόγω εμπορεύματα είναι τα αναφερόμενα με τη φράση «εφόσον επαναλαμβάνονται στο παράρτημα». Θεωρώ ότι, για να εξακριβωθεί αν τα εμπορεύματα περιλαμβάνονται στο παράρτημα, ο κανονισμός 1400/78 πρέπει να ληφθεί υπόψη στο σύνολό του. Δεν είναι σωστό να λαμβάνονται υπόψη μεμονωμένες λέξεις που αναφέρονται στο παράρτημα. Είναι σαφές ότι επιστροφή λόγω παραγωγής χορηγείται μόνο για ορισμένα προϊόντα που χρησιμοποιούνται για την παρασκευή προϊόντων της χημικής βιομηχανίας που απαριθ-

μούνται στο παράρτημα. Στο παράρτημα απαριθμούνται μόνο τα προϊόντα που έχουν παρασκευαστεί από «βασικά προϊόντα». Συνεπώς, η μαννιτόλη και η σορβιτόλη περιλαμβάνονται στον πίνακα Ι των επτά κανονισμών, μόνον αν αποδειχθεί ότι πρόκειται για μαννιτόλη και σορβιτόλη που έχουν παρασκευαστεί από τα βασικά προϊόντα που αναφέρονται στο άρθρο 1 του κανονισμού 1400/78. Αυτό όμως δεν συνέβη στην προκειμένη περίπτωση. Συνεπώς, περιλαμβάνονται στον πίνακα ΙΙ και επιτρέπουν την εφαρμογή του υψηλότερου συντελεστή.

Η ερμηνεία αυτή νομίζω ότι συνάγεται από την προσεκτική ανάγνωση των κανονισμών και ότι είναι πλήρως σύμφωνη (και η μόνη σύμφωνη) προς το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 2682/72 του Συμβουλίου. Δεν αντιβαίνει προς την κύρια φροντίδα της Επιτροπής, ότι δηλαδή δεν επιθυμούσε να διενεργούνται έλεγχοι αν, σε περίπτωση που ήταν δυνατό να χορηγηθεί επιστροφή, αυτή είχε πράγματι χορηγηθεί. Στην υπό κρίση υπόθεση δεν τίθεται το θέμα αν σε κάποιον που μπορούσε να υποβάλει αίτηση για χορήγηση επιστροφής λόγω παραγωγής, και δεν το έκανε, είναι δυνατό να χορηγηθεί η υψηλότερη επιστροφή λόγω εξαγωγής. Αυτό είναι ένα τελείως διαφορετικό ζήτημα που δεν τίθεται εδώ. Το μόνο ζήτημα είναι ποια προϊόντα εμπίπτουν στο παράρτημα του κανονισμού 1400/78.

Νομίζω ότι, αν οι επτά κανονισμοί ερμηνευτούν με τον τρόπο αυτό, δεν είναι άκυροι.

Αν είχα καταλήξει στο αντίθετο συμπέρασμα — δηλαδή ότι μετά από προσεκτική ανάγνωση του κανονισμού σε όλα τα είδη μαννιτόλης και σορβιτόλης εφαρμόζεται μόνο ο χαμηλότερος συντελεστής της επιστροφής λόγω εξαγωγής (ακόμη και αν για τα προϊόντα αυτά δεν μπορούσε να χορηγηθεί επιστροφή λόγω παραγωγής, επειδή δεν είχαν παρασκευαστεί από τα καθορισμένα προϊόντα) — θα ετίθετο το ζήτημα αν οι επτά κανονισμοί της Επιτροπής ήταν έγκυροι, καθόσον απέκλειαν την εφαρμογή του υψηλότερου συντελεστή στη μαννιτόλη και στη σορβιτόλη, για τα οποία δεν μπορούσε να χορηγηθεί επιστροφή λόγω παραγωγής.

Νομίζω ότι, αν αυτή η τελευταία είναι η ορθή ερμηνεία, η Επιτροπή, θεσπίζοντας τους επτά κανονισμούς, δεν συμμορφώθηκε με τις απαιτήσεις του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 2682/72 του Συμβουλίου. Είναι προφανές ότι δεν πρέπει, κατά τον καθορισμό του συντελεστή της επιστροφής λόγω εξαγωγής που εφαρμόζεται σε ορισμένο προϊόν, να λαμβάνεται υπόψη η επιστροφή λόγω παραγωγής που δεν είναι δυνατό να καταβληθεί για το εν λόγω προϊόν. Εκτός αυτού, η ίδια μεταχείριση όλων των τύπων μαννιτόλης και σορβιτόλης για τον υπολογισμό της επιστροφής λόγω εξαγωγής, συνιστά διάκριση σε βάρος των παραγωγών μαννιτόλης και σορβιτόλης, οι οποίοι δεν έχουν δικαίωμα επιστροφής λόγω παραγωγής και, συνεπώς, συγκρινόμενοι με τους άλλους παραγωγούς που έχουν αυτό το δικαίωμα, βρίσκονται σε μειονεκτική θέση από οικονομικής απόψεως.

Για να υποστηρίξει το κύρος των κανονισμών που εξέδωσε, η Επιτροπή προέβαλε δύο κύρια επιχειρήματα.

Πρώτο, ότι προς εκτέλεση των διατάξεων που θέσπισε το Συμβούλιο με τον κανονισμό 2682/72, η Επιτροπή έχει ευρεία διακριτική εξουσία επί του θέματος και μπορεί έγκυρα να επιλέξει μια απλοποιημένη διαδικασία για να αποφύγει διοικητικής φύσεως δυσχέρειες. Μολονότι η Επιτροπή προφανώς έχει διακριτική εξουσία και, γενικότερα, μπορεί να καθορίσει τις διοικητικές διαδικασίες που κρίνει ότι είναι οι καλύτερες, δεν μπορεί έγκυρα να ενεργήσει κατά τρόπο που υπερβαίνει τις παραμέ-

τρους που θέτει το Συμβούλιο. Δεν νομίζω ότι ο κανονισμός 2682/72 του Συμβουλίου επιτρέπει, χάριν διευκολύνσεων διοικητικής φύσης, να λαμβάνεται υπόψη, για τον καθορισμό της επιστροφής λόγω εξαγωγής, η επιστροφή λόγω παραγωγής, η οποία δεν μπορεί να χορηγηθεί για τα εν λόγω προϊόντα. Οι διοικητικής φύσεως δυσχέρειες που συνδέονται με την εφαρμογή του συστήματος των επιστροφών δεν ήταν, εν προκειμένω, τέτοιες, ώστε η μόνη δυνατότητα της Επιτροπής να ήταν η έκδοση των κανονισμών, όπως και έκανε. Αυτό συνάγεται σαφώς από τον τρόπο, με τον οποίο διευθετήθηκε η κατάσταση τον Ιούλιο του 1980.

Δεύτερο, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι κατά το χρονικό σημείο που εξέδωσε τους κανονισμούς, πίστευε ότι μόνο τα προϊόντα, για τα οποία χορηγούνταν επιστροφή λόγω παραγωγής χρησιμοποιούνταν για την παρασκευή της μαννιτόλης και της σορβιτόλης. Το ότι αποδείχτηκε ότι αυτό δεν συνέβαινε, οφείλεται στις νέες τεχνικές εξελίξεις, τις οποίες αγνοούσε η Επιτροπή. Αν μια επιχείρηση αποφασίζει να χρησιμοποιήσει νέες τεχνικές μεθόδους, χωρίς να δώσει στην Επιτροπή τον απαιτούμενο χρόνο για να σχηματίσει σχετικά γνώμη, η επιχείρηση ενεργεί με δικό της κίνδυνο.

Νομίζω ότι τα στοιχεία που παρασχέθηκαν στο Δικαστήριο κατά την προφορική διαδικασία κατέστησαν σαφές ότι η κατάσταση δεν ήταν έτσι. Στην πραγματικότητα, δεν επρόκειτο για νέα τεχνική εξέλιξη, που κατά τη λογική πορεία των πραγμάτων να μην ήταν δυνατό να προβλεφτεί. Αυτό που ουσιαστικά συνέβη είναι ότι η πρώτη φάση μιας διαδικασίας που περιελάμβανε δύο φάσεις (την παρασκευή ιμβερτοποιημένου διαλύματος και στη συνέχεια την υδρογόνωσή του) διενεργούνταν από μια άλλη εταιρεία, προφανώς για λόγους απόδοσης και εξασφάλισης συνεχούς παραγωγής. Δεν πρόκειται για νέα επιστημονική ή τεχνική μέθοδο, που δεν ήταν δυνατό να προβλεφτεί και, εξάλλου, η Merck άρχισε να την εφαρμόζει περίπου δύο χρόνια πριν τεθεί σε ισχύ ο πρώτος από τους κανονισμούς της Επιτροπής. Ποια θα ήταν η κατάσταση αν θα επρόκειτο για τελείως νέα τεχνική εξέλιξη, για την οποία η Επιτροπή δεν θα γνώριζε τίποτα, είναι ένα διαφορετικό ζήτημα, που δεν μπορεί να εξεταστεί στην προκειμένη υπόθεση.

Συνεπώς, νομίζω ότι οι κανονισμοί της Επιτροπής είναι άκυροι, καθόσον αποκλείουν την εφαρμογή του υψηλότερου συντετελεστή της επιστροφής λόγω εξαγωγής στη μαννιτόλη και τη σορβιτόλη, για τα οποία δεν μπορεί να χορηγηθεί επιστροφή λόγω παραγωγής.

Στην περίπτωση αυτή, το Finanzgericht ερωτά ποιες είναι οι έννομες συνέπειες από την ακυρότητα της ρύθμισης.

Μολονότι εναπόκειται «πρωτίστως στις εθνικές αρχές να συνάγουν τα συμπεράσματά τους ως προς την εθνική τους έννομη τάξη μετά από την αναγνώριση, βάσει του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, της ακυρότητας αυτής», όταν πρόκειται να θεσπιστούν εθνικά μέτρα (υπόθεση 23/75, *Rey Soda* κατά *Cassa Conguaglio Zucchero* [1975] ECR 1279), το Δικαστήριο έχει την ευχέρεια να αποφανθεί ποιες είναι οι συνέπειες της απόφασής του, ότι μια πράξη κοινοτικού οργάνου είναι άκυρη. Το αποτέλεσμα στην προκειμένη υπόθεση είναι, κατά τη γνώμη μου, ότι το παραπέμπον δικαστήριο πρέπει να θεωρήσει ότι η άκυρη διάταξη δεν έχει κανένα έννομο αποτέλεσμα. Δεν είναι ανάγκη να προβεί η Επιτροπή σε περαιτέρω συγκεκριμένες ενέργειες. Συνεπώς, η αναγνώριση της ακυρότητας σημαίνει ότι το άρθρο 1, παράγραφος α, των κανονισμών της Επιτροπής

δεν εφαρμόζεται πλέον στα προϊόντα που αναφέρονται στο παράρτημα του κανονισμού 1400/78, για τα οποία δεν μπορεί να χορηγηθεί επιστροφή λόγω παραγωγής. Δεδομένου ότι το άρθρο 1, παράγραφος α, δεν μπορεί να εφαρμοστεί έγκυρα στα εμπορεύματα αυτά, τα εν λόγω εμπορεύματα εμπίπτουν κατά συνέπεια στο άρθρο 1, παράγραφος 6, (πρβλ. πχ., τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Capotorti στην υπόθεση 238/78 *Ireks Arkady* κατά *Συμβουλίου και Επιτροπής* [1979] ECR 2955, ιδίως σ. 2991, τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Reischl στην υπόθεση 66/80, *International Chemical Corporation* κατά *Amministrazione delle finanze dello Stato,* Συλλογή 1981, σ. 1191, ιδίως σ. 1230, και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Warner στην υπόθεση 112/76, *Manzoni* κατά *FNROM* [1977] ECR 1647, ιδίως σ. 1662).

Πάντως, κατά την ορθή, όπως νομίζω, ερμηνεία των κανονισμών της Επιτροπής, θεωρώ ότι στα ερωτήματα που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο προσήκει η απάντηση ότι από την εξέταση του υποβληθέντος ερωτήματος δεν προέκυψαν στοιχεία ικανά να επηρεάσουν το κύρος των κανονισμών της Επιτροπής 2271/78, 2555/78, 280/78, 3115/78, 181/79, 410/79 και 615/79.

Δεδομένου ότι η αίτηση για έκδοση προδικαστικής απόφασης αποτελεί στάδιο της διαδικασίας ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων, στα οποία υποβλήθηκε η εταιρεία, η δε Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα.